

Arrest

nr. 339 683 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 september 2025 tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2025 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU).

Op 12 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Mijnheer

naam : K.

voornaam : V.
geboortedatum : (...) 1993
geboorteplaats: T.
nationaliteit : Oekraïne

Krachtens artikel 57/32, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u uitgesloten van de tijdelijke bescherming, om de volgende redenen:

Op 01/08/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° xxx – geldig van 22/11/2024 tot 22/11/2034)
- Uw Oekraïense biometrische identiteitskaart (N° yyy – geldig van 29/07/2019 tot 29/07/2029)
- Een document betreffende een labo-onderzoek (d.d. 24/12/2021)
- Een uittreksel uit de databank van de overheidsdienst Binnenlandse Zaken te Oekraïne met betrekking tot uw strafrechtelijke veroordeling op 02/10/2020 (geldig van 19/10/2023 tot 19/10/2025)

In het kader van deze aanvraag verklaarde u van 2019 tot 23/07/2025 in Oekraïne verbleven te hebben. U verklaarde dat u zich gedurende deze periode in detentie bevond in een gevangenis in Tchernivtsi en dat u nog gedetineerd was op het moment van de uitbraak van de oorlog in Oekraïne op 24/02/2022. U kon deze verklaring staven a.d.h.v. uittreksel uit de databank van de overheidsdienst Binnenlandse Zaken te Oekraïne betreffende uw strafrechtelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van 02/11/2020 tot 30/11/2023.

Op 01/08/2025 werd u een bewijs van registratie afgeleverd met de vermelding dat u zich opnieuw diende aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/08/2025 om 09:00.

Op 08/08/2025 werd een verklaring op eer afgenomen. Gedurende deze verklaring op eer verklaarde u het volgende.

- Op 02/10/2020 werd u door de rechtbank van Pershotravnevyi veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens het de illegale verkoop van verdovende middelen.
- U verbleef van 02/11/2020 tot 30/11/2023 in detentie in een strafinstelling in Tchernivtsi.
- Op 30/11/2023 werd u vervroegd vrijgelaten onder voorwaarden.

Deze informatie wordt bevestigd door het uittreksel uit de databank van de overheidsdienst Binnenlandse Zaken te Oekraïne met betrekking tot uw strafrechtelijke veroordeling.

De DVZ wijst erop dat – hoewel het vaststaat dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef – u niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Uit uw verklaringen en de elementen van uw administratief dossier blijkt immers dat u in Oekraïne feiten van de openbare orde heeft gepleegd.

Op basis van de voorgelegde documenten evenals uw verklaringen blijkt immers dat u in Oekraïne veroordeeld werd voor het illegaal verkopen van verdovende middelen in georganiseerd groepsverband. U werd hiervoor definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar door de rechtbank van Pershotravnevyi op 02/10/2020. Bij de DVZ heeft u op 08/08/2025 verklaard dat u in 2018 cannabis verkocht in georganiseerd groepsverband. Gelet op de voorgelegde documenten met betrekking tot uw definitieve veroordeling, op basis van uw verklaringen en gezien de strafmaat van uw definitieve veroordeling, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van de openbare orde in Oekraïne vooraleer u naar België kwam. Bijgevolg is de DVZ van oordeel dat u een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Op basis van het geheel van bovenstaande informatie staat het derhalve vast dat u zich in Oekraïne schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van de openbare orde alvorens u naar België kwam. Deze feiten zijn, gezien de strafmaat, dermate ernstig dat het door de DVZ niet uitgesloten kan worden dat u dergelijke feiten niet opnieuw zal plegen. Bovendien zijn deze feiten voldoende ernstig om in toepassing van artikel 57/32, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 te stellen dat u in Oekraïne een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd alvorens u in België uw huidige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 heeft ingediend.

In toepassing van artikel 57/32, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 staat het derhalve vast dat de minister of zijn gemachtigde u van de toekenning van de tijdelijke bescherming kan uitsluiten.

In het kader van deze aanvraag verklaarde u dat u geen in België verblijvende gezinsleden hebt. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM

Tevens verklaarde op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.

*Gelet op het feit dat u een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied en u, wegens de reële kans op recidive, een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, wordt u, in toepassing van artikel 57/32, §1, 2°, van de wet van 15 december 1980, uitgesloten van de toekenning van de tijdelijke bescherming.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 62 en 57/32, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 28 van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende de tijdelijke bescherming voor mensen die door massale toestroom van ontheemden naar de EU komen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 57/31 § 1 2° van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen :

...

2° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied alvorens er toegelaten te zijn geweest als vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet.

De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht ...

...

De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 57/32 81 2° van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 28 Richtlijn 2001/55/EG waarin gezegd wordt:

1. De lidstaten kunnen een persoon tijdelijke bescherming weigeren indien:

a) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

...

ii) hij buiten de lidstaat van ontvangst een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan alvorens als persoon die tijdelijke bescherming geniet tot het grondgebied van die lidstaat te worden toegelaten. De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht. Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor de deelnemers aan het misdrijf als voor de aanstichters;

...

2. Deze redenen voor uitsluiting zoals bedoeld in artikel 1 mogen uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. De beslissingen of maatregelen inzake uitsluiting dienen op het evenredigheidsbeginsel gegrond te zijn.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij bij de beoordeling van de ernst van het door verzoeker gepleegde misdrijf ten onrechte geen rekening gehouden heeft met de straf die verzoeker reeds heeft uitgezeten en de vervroegde vrijlating die aan verzoeker werd verleend. Verzoeker betwist tevens dat de bestreden beslissing gegrond is op het evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing overweegt: "Op basis van de voorgelegde documenten evenals uw verklaringen blijkt immers dat u in Oekraïne veroordeeld werd voor het illegaal verkopen van verdovende middelen in georganiseerd groepsverband. U werd hiervoor definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar door de rechtbank van Pershotravnevyi op 02/10/2020. Bij de DVZ heeft u op 08/08/2025 verklaard dat u in 2018 cannabis verkocht in georganiseerd groepsverband. Gelet op de voorgelegde documenten met betrekking tot uw definitieve veroordeling, op basis van uw verklaringen en gezien de strafmaat van uw definitieve veroordeling, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van de openbare orde in Oekraïne vooraleer u naar België kwam. Bijgevolg is de DVZ van oordeel dat u en manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt",

Verzoeker werpt op dat de toepassing van uitsluitingsgronden op grond van artikel 57/32 §1 2° van de vreemdelingenwet en/of artikel 28 Richtlijn 2001/55/EG bijzonder ernstige potentiële gevolgen kunnen hebben voor een persoon en dat bij de toepassing van deze uitsluitingsgronden daarom een bijzonder voorzichtige benadering geboden is waarbij het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht.

In casu moet vastgesteld worden dat verwerende partij bij de beoordeling van de strafmaat geen rekening gehouden heeft met wat de Oekraïense strafwet bepaalt qua minimumstraf (stuk 3). Dat de Oekraïense drugswet strenger is dan België en dat verzoeker de minimumstraf gekregen heeft en vervoegd vrijgelaten is, zijn relevante factoren bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker uitgesloten wordt.

Verder werpt verzoeker op dat verwerende partij ook geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker zijn straf reeds heeft uitgezeten en vervoegd vrijgelaten is.

Verzoeker verwijst mutatis mutandi naar de aanbevelingen die zijn opgenomen onder punt 157 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees ivm uitsluiting van de vluchtelingenstatus:

157. In evaluating the nature of the crime presumed to have been committed, all the relevant factors - including any mitigating circumstances - must be taken into account. It is also necessary to have regard to any aggravating circumstances as, for example, the fact that the applicant may already have a criminal record. The fact that an applicant convicted of a serious non-political crime has already served his sentence or has been granted a pardon or has benefited from an amnesty is also relevant. In the latter case, there is a presumption that the exclusion clause is no longer applicable, unless it can be shown that, despite the pardon or amnesty, the applicant's criminal character still predominates.

Bij de beoordeling of toepassing gemaakt kan worden van artikel 57/32 §1 2° van de vreemdelingenwet om verzoeker uit te sluiten van de status van Tijdelijke Bescherming wegens een ernstig niet-politiek misdrijf, zijn het feit dat verzoeker zijn straf reeds heeft uitgezeten en vervoegd vrijgelaten is uitdrukkelijk in overweging te nemen factoren.

Verzoeker werpt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt of deze factoren mee in overweging zijn genomen.

Vermits verzoeker vervoegd vrijgelaten is, kan het manifest, reëel en actueel gevaar van verzoeker voor de openbare orde niet zomaar vermoed worden maar vereist de toepassing van het evenredigheidsbeginsel pertinente aanwijzingen, hetgeen in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing geeft blijk van een te voorbarige besluitvorming zonder zorgvuldig onderzoek. Gelet op het voorgaande schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, artikel 57/32 § 1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28 van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001"

3.2. De verweerder repliceert hierop als volgt in de nota met opmerkingen:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie terecht besloot tot de uitsluiting van de tijdelijke bescherming.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/32, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen :

1° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan in de zin van de internationale overeenkomsten die België binden;

2° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied alvorens er toegelaten te zijn geweest als vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet.

De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht. Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor de deelnemers aan het misdrijf als voor de aanstichters;

3° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doeleinden en de beginselen van de Verenigde Naties;

4° indien er redelijke gronden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling een gevaar voor de veiligheid van het land betekent of een bedreiging vormt voor de openbare orde aangezien hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf of een bijzonder ernstige misdaad.

De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

§ 2. In ernstige omstandigheden kan de minister de betrokkene verplichten in een bepaalde plaats te verblijven indien hij het nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de veiligheid van het land. In uitzonderlijke ernstige omstandigheden kan de minister de betrokkene voorlopig ter beschikking stellen van de Regering indien hij het nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de veiligheid van het land.”

Door de Minister voor Asiel en Migratie wordt daarbij geheel terecht verwezen naar het gegeven dat verzoeker op 02.10.2020 in Oekraïne werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens de illegale verkoop van verdovende middelen en dat verzoeker van 02.11.2020 tot 30.11.2023 effectief in detentie verbleef.

In het verzoekschrift betwist verzoekende partij niet dat verzoeker reeds veroordeeld werd in Oekraïne. Verzoekende partij meent echter dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de straf die verzoeker reeds heeft uitgezeten en de vervroegde vrijlating die aan verzoeker werd verleend.

Verzoekende partij meent verder dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het evenredigheidsbeginsel.

Verweerder merkt in deze op dat verzoekende partij met haar argumentatie volledig voorbijgaat aan de autonome bevoegdheid van de Minister die conform art. 1 van de Vreemdelingenwet “bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de Minister op geen enkele manier gebonden door beslissingen genomen op penaal vlak. De Minister beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde.

Verweerder verduidelijkt verder dat een straf 'een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf' (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, "Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting" in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), *Actuele thema's uit het strafrecht en de criminologie*, Leuven, *Universitaire Pers*, 2004, 21.).

Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, *Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting*, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.).

Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering, waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt.

Het louter ondergaan van een gevangenisstraf of verkrijgen van een voorwaardelijke invrijheidsstelling garanderen echter niet dat verzoeker niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt. Alleen al om die reden missen de overwegingen van de verzoekende partij grondslag.

Eén en ander klemt des te meer nu verzoekende partij zelf geen enkel objectief stuk of argument bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker geen actueel gevaar voor de openbare orde meer zou vormen.

Het was dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister voor Asiel om Migratie om rekening houdend met o.a. (1) de zwaarte van de straf in Oekraïne en (2) de verklaringen die door verzoeker werden afgelegd ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (waarin hij stelt cannabis in groepsverband te hebben verkocht), te oordelen dat voldaan is aan de voorwaarden uit artikel 57/32, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan verder ook niet worden gevolgd alwaar zij stelt dat de gemachtigde van de Minister rekening had moeten houden met de Oekraïense strafwet (die milder is dan de Belgische Strafwet) en het feit dat verzoeker de minimumstraf kreeg.

Nog los van het feit dat de zwaarte van de straf niet de enige overweging was die de gemachtigde van de Minister ertoe bracht te besluiten dat verzoeker een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied, merkt verweerder op dat verzoekende partij met deze kritiek opnieuw voorbij gaat aan de autonome bevoegdheid die de gemachtigde van de Minister heeft om de toegang en het verblijf op het grondgebied te bepalen.

Zelfs al zou verzoeker in Oekraïne de minimumstraf opgelegd hebben gekregen, dan nog beschikt de gemachtigde van de Minister in deze over een autonome beoordelingsbevoegdheid (zie supra). Verweerder merkt in dit verband ook op dat verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst naar aanvullende stukken, die niet voorlagen ten tijde van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoeker verwees echter op geen enkel moment naar de Oekraïense Strafwet en het feit dat deze strenger zou zijn dan de Belgische Strafwet.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

Verweerder merkt tot slot op dat, in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, artikel 57/32, §1, 2° geen motiveringsplicht omvat in het licht van het evenredigheidsbeginsel (a contrario: artikel 57/32, §1, 4° Vreemdelingenwet).

De wetgever heeft wel andere afwegingen en voorwaarden vooropgesteld: zo moet worden onderzocht of er sprake is van ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied. Ook moet de ernst van de verwachte vervolging worden afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat die afweging is gebeurd: er is verwezen naar vaststaande informatie, er wordt toegelicht waarom het gaat over een ernstig (niet-politiek) misdrijf, en ook de sanctie die werd opgelegd, wordt expliciet vermeld.

Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk een beoordeling in het licht van artikel 3 en 8 van het EVRM werd gemaakt, zodat door verzoekende partij niet kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Minister geen enkel onderzoek in het licht van het evenredigheidsbeginsel werd uitgevoerd.

Verweerder merkt verder nog op dat verzoekende partij in het verzoekschrift hoe dan ook op geen enkele manier aannemelijk maakt welke onevenredige gevolgen de bestreden beslissing voor verzoeker zou hebben.

De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie oordeelde dan ook geheel in lijn met artikel 57/32, §1, 2° Vreemdelingenwet dat verzoeker moet worden uitgesloten van tijdelijke bescherming.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de verzoeker diende te worden uitgesloten van de tijdelijke bescherming.

Dede gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

De thans bestreden beslissing strekt ertoe de verzoeker uit te sluiten van de tijdelijke bescherming voor Oekraïense ontheemden, zoals voorzien in het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Dit besluit stelde een massale toestroom in de Europese Unie vast van ontheemde personen die Oekraïne hebben moeten verlaten als gevolg van een gewapend conflict en voorzag in tijdelijke bescherming voor bepaalde categorieën van personen.

Artikel 2 van dit uitvoeringsbesluit verduidelijkt het personele toepassingsgebied van deze tijdelijke bescherming, met name:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. *Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren. [...]*

Dit besluit gaf uitvoering aan, en vormde een eerste toepassing van, de Richtlijn 2001/55/EG. In de Belgische wet werd de Richtlijn 2001/55/EG omgezet in Titel II, Hoofdstuk IIbis van de Vreemdelingenwet (*"Vreemdelingen die tijdelijke bescherming genieten op basis van de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lid-Staten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen"*), waaronder het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *in casu* dan ook onderzocht in het licht van artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet; dit is de wettelijke bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/32, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten en naargelang het geval de toegang tot het grondgebied van het Rijk weigeren of beslissen dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van de tijdelijke bescherming er niet of niet langer mag verblijven in deze hoedanigheid, in één van de volgende gevallen:

1° (...);

2° indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd buiten het Belgisch grondgebied alvorens er toegelaten te zijn geweest als vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet.

De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht. Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor de deelnemers aan het misdrijf als voor de aanstichters;

3° (...);

4° (...)."

Artikel 57/32, §1 bepaalt in het tweede lid: *"De beslissing tot uitsluiting is uitsluitend gegrond op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en wordt genomen met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel."*

Voormeld artikel 57/32 werd ingevoegd bij wet van 18 maart 2003 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De wetgever heeft hierbij de volgende toelichting gegeven:

"Deze bepaling voegt een nieuw artikel 57/32 in in de wet van 15 december 1980, teneinde artikel 28 van de richtlijn 'tijdelijke bescherming' in de wet om te zetten. Zij somt de gevallen op waarin een persoon kan worden uitgesloten van het voordeel van tijdelijke bescherming en, bijgevolg, de toegang tot het grondgebied of het verblijf kan worden geweigerd in zijn hoedanigheid van genietter van tijdelijke bescherming. Gelet op de zwaarwichtige gevolgen, kan tot uitsluiting enkel worden beslist door de Minister of zijn gemachtigde, die een ambtenaar dient te zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken, titularis van minstens de graad 15.

De eerste drie uitsluitinggronden zijn op een gelijkaardige wijze geformuleerd als in artikel 1 F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat de gronden tot uitsluiting van het voordeel van de status van vluchteling omvat. De interpretatie van de begrippen gebruikt in deze bepaling (zie bijvoorbeeld het deel van het Handboek inzake procedures en criteria die dienen te worden toegepast om de status van vluchteling te bepalen, opgesteld door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen, dat handelt over de uitsluitinggronden) zal nuttig blijken wanneer men een beroep zal moeten doen op artikel 57/32 van de wet van 15 december 1980.

(...)

Overeenkomstig artikel 28, § 2, van de richtlijn 'tijdelijke bescherming', dienen de beslissingen tot uitsluiting van het genot van die bescherming gebaseerd te zijn op het individuele gedrag van de betrokken persoon en het evenredigheidsbeginsel te respecteren.

(...)."

(Zie: Parl.St. Kamer, 2001-2002, nr. 2044/001, p. 25-26)

De wetgever heeft aldus geduid dat de begrippen, die in artikel 57/32, §1, van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen als grond voor de (mogelijke) uitsluiting van de tijdelijke bescherming, geïnterpreteerd moeten worden naar analogie van de op gelijkaardige wijze geformuleerde begrippen vervat in artikel 1 F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) die van toepassing zijn voor de uitsluiting van de vluchtelingenstatus. De wetgever verwijst ook uitdrukkelijk naar het Handboek inzake procedures en criteria die dienen te worden toegepast om de status van vluchteling te bepalen, opgesteld door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen.

Bovendien vormt artikel 57/32 van de Vreemdelingenwet een uitvoering van artikel 28 van de Richtlijn 2011/55/EG, dat ter zake als volgt bepaalt:

“1. De lidstaten kunnen een persoon tijdelijke bescherming weigeren indien:

a) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

i) (...);

ii) hij buiten de lidstaat van ontvangst een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan alvorens als persoon die tijdelijke bescherming geniet tot het grondgebied van die lidstaat te worden toegelaten. De ernst van de verwachte vervolging wordt afgewogen tegen de aard van het misdrijf waarvan de betrokkene wordt verdacht. Bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden. Dit geldt zowel voor de deelnemers aan het misdrijf als voor de aanstichters;

iii) (...);

b) (...).

2. Deze redenen voor uitsluiting zoals bedoeld in artikel 1 mogen uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene. De beslissingen of maatregelen inzake uitsluiting dienen op het evenredigheidsbeginsel gegrond te zijn.”

De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen *“kan van de tijdelijke bescherming uitsluiten”* vervat in artikel 57/32, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat er sprake is van een mogelijkheid om een persoon uit te sluiten en aldus van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de verweerder. Met andere woorden, het loutere feit dat een persoon valt onder één van de in artikel 57/32, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen, impliceert niet automatisch een uitsluiting. Wanneer de verweerder de mogelijkheid benut om een vreemdeling uit te sluiten van de tijdelijke bescherming conform artikel 57/32, §1, van de Vreemdelingenwet, implementeert hij bovendien in elk geval het Unierecht, zodat bij het hanteren van de gronden voor uitsluiting van de tijdelijke bescherming tevens de terzake relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in acht moet worden genomen.

Aangezien het om facultatieve uitsluitingsgronden gaat, moeten deze als uitzonderingsbepalingen bovendien restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen zij slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verweerder.

De verweerder moet *in casu* dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen waaruit blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen van de verzoeker buiten België een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, § 35).

Daar het begrip *“ernstig niet-politiek misdrijf”* niet verder gedefinieerd wordt in het Verdrag van Genève, noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie als volgt: *“Volgens vaste rechtspraak moeten overeenkomstig de vereisten van zowel de eenvormige toepassing van het Unierecht als het gelijkheidsbeginsel, de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die, zoals dit artikel 12, lid 2, onder b), voor de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd (...). Aangezien de bewoordingen „ernstig misdrijf” noch in dat artikel 12, lid 2, onder b), noch in enige andere bepaling van richtlijn 2011/95 worden gedefinieerd, moeten zij worden uitgelegd in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin zij worden gebruikt en van de doelstellingen die worden nagestreefd door de regeling waarvan zij deel uitmaken [zie in die zin arrest van 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Bijzonder ernstig misdrijf), C-402/22, EU:C:2023:543, punt 24 en aldaar aangehaalde*

rechtspraak].” (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L. tegen Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, , ptn. 28-29).

In het arrest Ahmed heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat *“de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.”* (HvJ, C-369/17, pt. 55). Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, dat de aanbeveling bevat *“dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)”* (HvJ C-369/17, pt. 56). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de uitsluiting van de tijdelijke bescherming voor Oekraïense ontheemden.

De Raad stelt bijgevolg vast dat niet zozeer rekening moet worden gehouden met de strafmaat van de in het buitenland opgelegde straf, maar dat het belangrijker is welke straf er volgens het Belgische strafrecht op het gepleegde feit is gesteld. Hierbij dient zo nodig (wanneer ook de Belgische strafwetgeving bijzonder strenge straffen voorziet) tevens rekening te worden gehouden met de vraag of de *“meeste gerechtelijke instanties”* het gepleegde feit eveneens aanmerken als een ernstig misdrijf. Punt 155 van het Handboek inzake procedures en criteria die dienen te worden toegepast om de status van vluchteling te bepalen (zie *supra*: Parl. St. Kamer, 2001-2002, nr. 2044/001, p. 25-26), geeft in dit opzicht met name het volgende mee: *“Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.”* Dit kan vertaald worden als volgt: *“Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een ‘ernstig’, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord ‘misdrijf’ verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord ‘misdrijf’ alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een ‘ernstig misdrijf’ evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als ‘misdrijf’ worden bestempeld.”* (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54). Het is dan ook tevens van belang of de Belgische wetgever op door de verzoeker gepleegde feiten eveneens een zeer zware straf heeft gesteld.

Het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ heeft een autonoom karakter: het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat: *“Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip ‘misdrijf’ weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip ‘ernstig’ daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd.”* (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L. tegen Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, pt. 31).

In voormeld arrest verwijst het Hof van Justitie, net zoals de verzoeker in het betoog ter ondersteuning van zijn enig middel en de Belgische wetgever in de hoger geciteerde toelichtingen, naar de relevantie van het *“Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de*

status van vluchtelingen". In punt 157 van dit Handboek wordt met betrekking tot artikel 1, afdeling F, onder b), van het Verdrag van Genève - waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 28, lid 1, onder a), ii, van de Richtlijn 2001/55/EG die op hun beurt gelijkaardig zijn aan de bewoordingen van artikel 12, lid 2, onder b), van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als persoon die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) - aangegeven dat *"[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen"*.

Het Hof van Justitie vervolgt dat het, rekening houdend met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten, niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12 lid 2, b), van de Kwalificatierichtlijn, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de betrokkene zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Uit dit alles volgt dat het feit dat de persoon die om internationale *c.q.* tijdelijke bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, een element vormt waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat het gegeven dat de betrokkene zijn straf heeft uitgezeten op zich niet belet dat hij wordt uitgesloten:

"Niettemin zij erop gewezen dat (...) deze omstandigheid op zich geenszins in de weg staat aan de toepassing van artikel 12, lid 2, onder b), van richtlijn 2011/95.

Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, is immers slechts een van de omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden om te bepalen of hij moet worden geacht onder de in die bepaling opgenomen uitsluitingsgrond te vallen. Om de ernst van het misdrijf in kwestie te beoordelen zal de bevoegde autoriteit onder meer de aard van de betrokken daad moeten onderzoeken, de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het berouw dat hij in voorkomend geval heeft getoond."

Het komt de verweerder aldus eveneens toe om rekening te houden met de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf. De verzoeker kan bijgevolg worden bijgetreden waar hij stelt dat tevens in overweging moet worden genomen dat hij, voor het gepleegde misdrijf, de hierop naar Oekraïens recht gestelde minimumstraf heeft gekregen.

In de bestreden beslissing wordt de vaststelling dat de feiten die de verzoeker gepleegd heeft voldoende ernstig zijn om in toepassing van artikel 57/32, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet te stellen dat hij in Oekraïne een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd alvorens in België de aanvraag tot tijdelijke bescherming op grond van het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU in te dienen, als volgt toegelicht:

"De DVZ wijst erop dat – hoewel het vaststaat dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef – u niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Uit uw verklaringen en de elementen van uw administratief dossier blijkt immers dat u in Oekraïne feiten van de openbare orde heeft gepleegd.

Op basis van de voorgelegde documenten evenals uw verklaringen blijkt immers dat u in Oekraïne veroordeeld werd voor het illegaal verkopen van verdovende middelen in georganiseerd groepsverband. U werd hiervoor definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar door de rechtbank van Pershotravnevyi op 02/10/2020. Bij de DVZ heeft u op 08/08/2025 verklaard dat u in 2018 cannabis verkocht in georganiseerd groepsverband. Gelet op de voorgelegde documenten met betrekking tot uw definitieve veroordeling, op basis van uw verklaringen en gezien de strafmaat van uw definitieve veroordeling, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van de openbare orde

in Oekraïne vooraleer u naar België kwam. Bijgevolg is de DVZ van oordeel dat u een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Op basis van het geheel van bovenstaande informatie staat het derhalve vast dat u zich in Oekraïne schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van de openbare orde alvorens u naar België kwam. Deze feiten zijn, gezien de strafmaat, dermate ernstig dat het door de DVZ niet uitgesloten kan worden dat u dergelijke feiten niet opnieuw zal plegen. Bovendien zijn deze feiten voldoende ernstig om in toepassing van artikel 57/32, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 te stellen dat u in Oekraïne een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd alvorens u in België uw huidige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 heeft ingediend.”

Uit de zinsneden “deze feiten zijn, gezien de strafmaat, dermate ernstig (...)” en “gelet op de voorgelegde documenten met betrekking tot uw definitieve veroordeling, op basis van uw verklaringen en gezien de strafmaat van uw definitieve veroordeling, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van de openbare orde in Oekraïne” blijkt dat de verweerder de ernst van het door de verzoeker gepleegde misdrijf in grote mate heeft gesteund op de strafmaat, dit is de veroordeling op 2 oktober 2020 tot een gevangenisstraf van vier jaar door de rechtbank van Pershotravnevyi. Daarnaast wordt tevens in algemene termen verwezen naar verzoekers verklaringen en de voorgelegde documenten. De voorgelegde documenten blijken, wat verzoekers veroordeling betreft, enkel een niet-vertaald uittreksel uit de Oekraïense strafdatabank te zijn. De rechterlijke uitspraak van 2 oktober 2020 zelve werd bij de aanvraag echter niet voorgelegd en zij zit ook niet in het administratief dossier.

Uit de verklaring op eer die op 2 september 2025 (in de bestreden akte wordt per vergissing een andere datum vermeld) werd afgenomen, heeft de verzoeker als volgt geantwoord op de hem gestelde vragen over zijn veroordeling:

“Op 01.08.2025 diende u een aanvraag tijdelijke bescherming in. Toen legde u een uittreksel uit de databank van de overheidsdienst Binnenlandse Zaken te Oekraïne met betrekking tot uw strafrechtelijke veroordelingen voor. Kan u mij meer uitleg geven over de inhoud van dit document?

Ik moest een straf uitvoeren. Normaalgezien kreeg ik vier jaar maar omdat ik goed gedrag vertoonde kon ik een jaar vroeger vrijkomen. Ik heb de straf afgerond.

Het document verwijst naar een veroordeling. Welke feiten hebben geleid tot deze veroordeling?

Ik had wiet verkocht. Ze hadden wiet verbergt op een bepaalde plek. Ik moest de wiet ophalen. Ik heb de wiet gesorteerd in kleine hoeveelheden. Ik heb de wiet verkocht.

Wie heeft de wiet verbergt op een bepaalde plek?

Ik wist niet wie het was. We hadden enkel gesproken op telegram.

Dus u kent de identiteit van de persoon niet?

Nee.

Was u de enige die wiet verkocht van die persoon?

De politie kwam erachter dat ik niet de enige was, maar op het moment dat ik de wiet verkocht wist ik dat niet.

Verkocht u vaker wiet voor die persoon of voor andere personen?

Ik verkocht in 2018 gedurende drie of vier maanden wiet voor die persoon.

Verkocht u enkel wiet voor die persoon of voor andere personen?

Ja, enkel wiet.

Waar en wanneer hebben deze feiten plaatsgevonden?

Het gebeurde in het jaar 2018 in Oekraïne. Gedurende twee jaar waren ze het aan het beoordelen binnen de rechtbank. In 2020 heb ik mijn straf gekregen.

Welke straf heeft u gekregen voor deze feiten?

De voornaamste straf was een gevangenisstraf van vier jaar. Ze hadden ook mijn telefoon en computer, dus al mijn technische apparatuur, geconfisqueerd.

Het document verwijst naar een gevangenisstraf van vier jaar. Waar en gedurende welke periode heeft u die gevangenisstraf uitgezeten?

In een gevangenis in Oekraïne, oblast van Tchernivtsi, stad van Sokyriany. Ik ging naar de gevangenis op 02.10.2020 en kwam vrij op 30.11.2023.

Heeft u die gevangenisstraf volledig uitgezeten?

Ik heb de straf volledig uitgezeten maar ben vervroegd vrijgekomen. Ik ben meteen gaan werken in de keuken en de mijnen om mezelf te verbeteren. De administratie zag dat ik verbeterde en daarom lieten ze mij toe om een jaar vroeger vrij te komen. Nadat ik men straf uitvoerde stopte ik met wiet te verkopen en begon ik te werken in de meubelwinkel van mijn vriendin.

Heeft u voor en sinds uw veroordeling in 2020 andere strafbare feiten gepleegd?

Nee.

Bent u voor en sinds uw veroordeling in 2020 voor andere strafbare feiten veroordeeld?

Nee.

Heeft u vandaag nog contact met de persoon waarvoor u wiet verkocht?

Nee.

Heeft de persoon waarvoor u wiet verkocht sinds uw veroordeling in 2020 nog contact met u gezocht of omgekeerd?

Nee. Ik had hem nooit gezien. Ze hebben hem apart veroordeeld.

Heeft u vandaag nieuwe elementen bij die uw verklaringen met betrekking tot uw strafrechtelijke geschiedenis kunnen bevestigen?

Nee.”

Noch uit de in het administratief dossier aanwezige afschriften van deze verklaring op eer van 2 september 2025, noch uit de andere stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder de verzoeker voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte heeft gesteld van het feit dat hij mogelijks kon worden uitgesloten van de tijdelijke bescherming omwille van het plegen van een ernstig niet-politiek misdrijf in Oekraïne. Zo stuurde de verzoeker op 1 september 2025 een e-mailbericht naar de diensten van de verweerder, waarbij hij vroeg naar de stand van zaken in zijn dossier gelet op het feit dat zijn vriendin inmiddels wel al een verblijfstitel had gekregen. Hierop werd enkel vaagweg geantwoord als volgt: *“Bedankt voor uw mail. Naar aanleiding van de voorgelegde documenten, moesten er een aantal bijkomende verificaties gebeuren alvorens een beslissing kon worden genomen. Onze excuses hiervoor. De analyse van uw dossier wordt binnenkort geconcludeerd waarna een beslissing zal worden genomen. De beslissing zal dan worden opgestuurd naar het door u opgegeven adres.”*

Daar waar de verzoeker in zijn verklaringen meermaals heeft gewezen op het feit dat hij zijn straf volledig heeft uitgezeten en dat hij vroeger vrij kwam door goed gedrag, blijkt dit door de verweerder echter niet in rekening te zijn genomen bij de beoordeling van de ernst van het niet-politieke misdrijf zoals bedoeld in artikel 57/32, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Dit volstaat op zich reeds om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te nemen.

Daarnaast blijkt uit de vage verwijzing naar *“de strafmaat”* bij de beoordeling van de ernst van de gepleegde feiten nog niet dat de verweerder heeft nagegaan of deze feiten ook naar het Belgische strafrecht of volgens de *“meeste gerechtelijke instanties”* worden aangemerkt als een ernstig misdrijf. In dit kader brengt de verzoeker ook op pertinente wijze de toepasselijke Oekraïense strafwetgeving bij (inventaris verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat in Oekraïne zware straffen worden gesteld op illegale drugshandel en de daaraan gerelateerde misdrijven, waarbij een gevangenisstraf van vier jaar inderdaad het absolute minimum is. Door de verweerder wordt echter geen enkele aandacht besteed aan de vergelijking van de straffen gesteld op de door de verzoeker gepleegde feiten naar Oekraïens recht met de straffen die op dezelfde feiten zijn gesteld in België en evenmin wordt nagegaan of de meeste gerechtelijke instanties de concreet door de verzoeker gepleegde feiten tevens als een ernstig misdrijf zouden aanmerken.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder nagelaten heeft om op zorgvuldige wijze te onderzoeken of de verzoeker in Oekraïne een *“ernstig niet-politiek”* misdrijf heeft gepleegd hetwelk verantwoordt dat hij met toepassing van artikel 57/32, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de tijdelijke bescherming voor Oekraïense ontheemden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. De verweerder wijst weliswaar terecht naar zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid terzake, doch een dergelijke ruime bevoegdheid moet hoe dan ook, gelet op het verbod op willekeur, op zorgvuldige wijze worden ingevuld. Waar de verweerder thans stelt dat hij de autonome beoordelingsbevoegdheid heeft om de verzoeker uit te sluiten van de tijdelijke bescherming, ook al werd hem in Oekraïne slechts de minimumstraf opgelegd en waar hij stelt dat het louter ondergaan van een gevangenisstraf of het verkrijgen van een voorwaardelijke invrijheidsstelling niet garanderen dat verzoeker niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt, merkt de Raad op dat dergelijke argumentaties slechts voor het eerst in de nota met opmerkingen naar voor worden geschoven. Het kwam de verweerder echter toe om zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden teneinde met de nodige kennis van zaken een beslissing te nemen. Wanneer de verweerder hieraan, zoals *in casu*, tekortkomt, dan kan dit niet worden goedge maakt door een *a posteriori* verweer in de nota met opmerkingen. Daarnaast lijkt de verweerder op deze wijze de Raad te verzoeken om zich uit te spreken over de vraag of de door de verzoeker gepleegde feiten, ook al heeft de verzoeker zijn straf reeds uitgezeten en werd hij tot de minimumstraf veroordeeld, van die aard zijn dat ze een ernstig niet-politiek misdrijf uitmaken in de zin van artikel 57/32, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad kan zich hieromtrent echter niet uitspreken aangezien hij optreedt als annulatierechter. Bovendien verliest de verweerder uit het oog dat hij zelf de bewijslast draagt met betrekking tot de vaststelling dat de verzoeker een ernstig niet-politiek misdrijf heeft gepleegd in het buitenland. Het komt niet aan de verzoeker toe om te bewijzen dat het niet om een ernstig niet-politiek misdrijf gaat. De verweerder draait de bewijslast verkeerdelijk om waar hij stelt dat de

verzoeker geen enkel objectief stuk of argument bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde meer vormt.

De verweerder kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de verzoeker niet voor het eerst in het kader van het voorliggende verzoekschrift kan verwijzen naar de Oekraïense strafwet en kan aanbrengen dat de verkoop van cannabis in Oekraïne zwaarder wordt bestraft dan in België en dat hij in Oekraïne werd veroordeeld tot de minimumstraf. In dit kader wijst de Raad op de mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van uitvoeringsbesluit 2022/382/EU waarin uitdrukkelijk gesteld wordt: *“Het besluit van de Raad voorziet in een onmiddellijke tijdelijke bescherming van de in artikel 2, leden 1 en 2, genoemde categorieën van personen. Er is geen aanvraagprocedure voor tijdelijke bescherming of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht.”* De thans voorliggende kwestie behelst dus geen ‘aanvraagprocedure’, waarbij het de verzoeker zou toekomen om alle nuttige toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag. Bovendien betreft de uitsluiting van de tijdelijke bescherming een uitzonderingsbepaling waarbij de bewijslast terzake op de verweerder rust. Het kwam de verweerder dan ook zelf toe om de nodige verificaties door te voeren, desgevallend in het kader van het horen van de verzoeker op 2 september 2025. Echter werd de verzoeker ten tijde van het afleggen van zijn verklaringen op 2 september 2025, noch op een ander moment in kennis gesteld van de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van de tijdelijke bescherming wegens het plegen van een ernstig niet-politiek misdrijf in Oekraïne. De verzoeker heeft dus niet de kans gehad om hieromtrent relevante argumentaties en stukken voor te leggen. Bijgevolg kan de Raad het thans voor het eerst bijgebrachte uittreksel uit de Oekraïense strafwet en het daaromtrent gevoerde betoog wel degelijk bij zijn beraad betrekken (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691).

Het enig middel is derhalve, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 september 2025 tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE